

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Stephenie Meyer
TWILIGHT

Copyright © 2005 by Stephenie Meyer

This edition published by arrangement with Little Brown Books for Young Readers, a division of Hachette Book Group, Inc., New York, New York, USA.

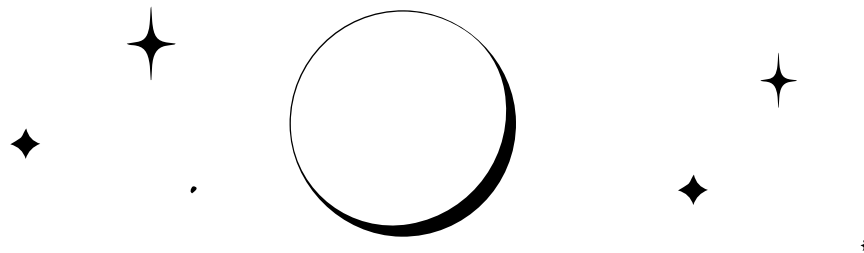
All rights reserved

Translation Copyright © 2026 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-06198-7

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

SUMRAK

STEFENI
MAJER

Prevela Tea Jovanović

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2026.

*Mojoj starijoj sestri Emili,
bez čijeg bi oduševljenja ova priča možda i danas bila nedovršena.*

*Ali s drveta od znanja dobra i zla,
s njega ne jedi;
jer u koji dan okusiš s njega,
umrećeš.*

Knjiga postanja, 2:17

PREDGOVOR

NIKAD NISAM PREVIŠE RAZMIŠLJALA O TOME KAKO ĆU UMRETI – MADA SAM proteklih nekoliko meseci imala dovoljno razloga za to – ali, sve i da jesam, ne bih to zamišljala ovako.

Zurila sam, ne dišući, preko duge prostorije u tamne oči tragača i on me je ljubazno posmatrao.

Svakako je to bio dobar način da se umre, umesto druge osobe, nekoga koga volim. Čak i plemenito. To bi moralo nešto da vredi.

Znala sam da sad uopšte ne bih bila suočena sa smrću da nisam otišla u Forks. Ali, ma koliko prestravljena, nisam se mogla naterati da zažalim zbog te odluke. Kada ti život pruži san koji toliko nadmašuje sva tvoja očekivanja, nije razumno tugovati kad mu dođe kraj.

Tragač se ljubazno osmehnuo kad je laganim koracima krenuo da me ubije.

1. PRVI POGLED

MAJKA ME JE VOZILA NA AERODROM SA SPUŠTENIM PROZORIMA. U FINIKSU JE bilo dvadeset četiri stepena, nebo savršeno plavo, bez ijednog oblaka. Na sebi sam imala svoju omiljenu košulju – bez rukava, belu čipkastu s rupicama; obukla sam je majci za ljubav na rastanku. Sa sobom ću u avion kao ručni prtljag poneti jaknu.

Na Olimpijskom poluostrvu, na severozapadu savezne države Vašington, mestašce po imenu Forks gotovo je neprekidno pod plaštom oblaka. Na taj beznačajni gradić padne više kiše nego na bilo koje drugo mesto u Sjedinjenim Američkim Državama. Iz te varoši i od njene tmurne, sveprisutne senke majka je sa mnom pobegla kad mi je bilo svega nekoliko meseci. U tom gradiću bila sam primorana da provodim mesec dana svakog leta sve do svoje četrnaeste godine. Tada sam napokon rekla da je dosta; umesto toga, protekle tri godine moj tata Čarli po dve nedelje letovao je sa mnom u Kaliforniji.

Sad sam sama sebe prognala upravo u Forks – užasnuta tom akcijom koju sam preduzela. Mrzela sam Forks.

Finiks sam volela. Volela sam sunce i nesnosnu žegu. Volela sam energičan grad koji se širio na sve strane.

„Bela“, rekla mi je mama, poslednji od hiljadu puta, pre nego što sam ušla u avion. „Ne moraš to da uradiš.“

Moja mama izgleda kao ja, osim što ima kratku kosu i bore smejalice. Osetila sam grč panike dok sam gledala u njene široko razmaknute, dečje oči. Kako mogu da ostavim svoju privrženu, čudnu, bandoglavu majku da se brine sama o sebi? Doduše, sada ima Fila, tako da će računi verovatno biti plaćeni, u frižideru će biti hrane, u autu benzina, a imaće koga i da pozove kad se izgubi, ali ipak...

„Želim da odem“, slagala sam. Uvek sam loše lagala, ali ovu laž sam tako često ponavljala u poslednje vreme da je sada već zvučala gotovo uverljivo.

„Pozdravi Čarlija od mene.“

„Hoću.“

„Vidimo se uskoro“, insistirala je. „Možeš da se vratiš kući kad god hoćeš – vratiću se čim ti zatrebam.“

Ali videla sam joj žrtvovanje u pogledu iza tog obećavanja.

„Ne brini za mene“, bila sam uporna. „Biće mi super. Volim te, mama.“

Čvrsto me je zagrlila na minut, a onda sam ušla u avion i više je nije bilo.

Od Finiksa do Sijetla leti se četiri sata, a zatim treba provesti sat vremena u malom avionu do Port Anđelesa, a onda još sat vožnje kolima dole do Forksa. Letenje mi ne smeta; samo, malo me je brinulo tih sat vremena u kolima s Čarlijem.

Čarli je zaista bio prilično susretljiv u vezi s čitavom stvari. Činilo se kao da mu je istinski drago što dolazim da živim s njim prvi put na nešto duže vreme. Već me je upisao u srednju školu i pomoći će mi da nabavim kola.

Ali s Čarlijem će svakako biti neprijatno. Nijedno od nas dvoje ne bi se moglo nazvati pričajivim, a bez obzira na to, ja ne bih znala šta tu ima da se kaže. Znala sam da ga je moja odluka nemalo zbunila – poput moje majke pre mene, nisam skrivala koliko ne volim Forks.

Kad sam sletela u Port Anđeles, padala je kiša. Nisam to videla kao predskazanje – nego samo kao nešto neizbežno. Već sam se ionako oprostila od sunca.

Čarli me je čekao s maricom. I to sam očekivala. Za dobre stanovnike Forksa Čarli je šef policije Svon. Glavni motiv za kupovinu auta, uprkos mojim ograničenim sredstvima, bio je to što sam odbijala da se vozim po gradu u kolima s crvenim i plavim svetlima na krovu. Ništa tako ne usporava saobraćaj kao pandur.

Čarli me je nespretno zagrlio jednom rukom kad sam se isteturala iz aviona.

„Drago mi je što te vidim, Bels“, kazao je i osmehnuo se kad me je automatski uhvatio i pridržao. „Nisi se mnogo promenila. Kako je Rene?“

„Mama je dobro. I meni je drago što te vidim, tata.“ Nije mi bilo dozvoljeno da mu se u lice obraćam sa „Čarli“.

Imala sam malo prtljaga. Moja odeća iz Arizone bila je najvećim delom previše promoćiva za državu Vašington. Mama i ja smo zajedničkim sredstvima dopunile moju zimsku garderobu, ali je ona i dalje bila skromna. Sve zajedno je lako stalo u prtljažnik policijskih kola.

„Našao sam dobra kola za tebe, zaista jeftina“, izjavio je nakon što smo se vezali.

„Kakva kola?“ Bila sam sumnjičava kad je rekao „dobra kola *za tebe*“, umesto samo „dobra kola“.

„Pa, to je zapravo kamionet, *ševrolet*.“

„Gde si ga našao?“

„Sećaš li se Bilija Bleka? Živi dole u La Pušu.“ La Puš je mali indijanski rezervat na obali.

„Ne.“

„Imao je leti običaj da ide s nama na pecanje“, podsetio me je Čarli.

To je i objašnjavalo zašto ga se nisam sećala. Dobro mi ide blokiranje bolnih, nepotrebnih stvari iz sećanja.

„Sad je u kolicima“, nastavio je Čarli kad mu nisam odgovorila, „tako da više ne može da vozi, pa je ponudio da mi jeftino proda svoj kamionet.“

„Iz koje je godine?“ Napravio je takvu facu da mi je bilo jasno kako se nadao da ga to neću pitati.

„Pa, Bili je mnogo radio na motoru; star je samo nekoliko godina, zaista.“

Nadala sam se da me ne potcenjuje toliko da veruje kako ću tako lako odustat. „Kad ga je kupio?“

„Kupio ga je 1984, čini mi se.“

„Je l' bio nov kad ga je kupio?“

„Pa, nije. Mislim da je bio nov početkom šezdesetih... ili krajem pedesetih, u najmanju ruku“, skrušeno je priznao.

„Oh... tata, ja se zaista uopšte ne razumem u kola. Neću umeti da ga popravim ako se bilo šta pokvari, a ne mogu sebi da priuštim mehaničara...“

„Ozbiljno ti kažem, Bela, ta stvar vozi kô grom. Takve više ne prave.“

Ta stvar, pomislila sam u sebi... to pruža mogućnosti – za nadimak, u najmanju ruku.

„Koliko je jeftino to jeftino?“ Napokon, to je bio deo kupovine u kojem nisam mogla da pravim kompromise.

„Pa, dušo, moglo bi se reći kako sam ti ga već kupio. Kao poklon za dobrodošlicu.“ Čarli je virnuo ka meni očiju ispunjenih nadom.

Opa! Besplatno.

„Nije trebalo to da uradiš, tata. Nameravala sam sama da kupim sebi kola.“

„Nema veze. Hteo bih da ovde budeš srećna.“ Gledao je ispred sebe na put kad je to rekao. Čarliju nije baš bilo prijatno da glasno izražava svoja osećanja. To sam nasledila od njega. Tako da sam i ja gledala pravo ispred sebe kad sam mu odgovorila.

„To je zaista lepo od tebe, tata. Hvala ti. Zaista cenim to.“ Nije bilo potrebe da dodajem kako je nemoguće da budem srećna u Forksu. Nije morao i on da pati zajedno sa mnom. A ja nikad nisam gledala poklonjenom kamionetu u zube – ili pod haubu.

„Pa eto, nema na čemu“, promrmljao je, smeten mojom zahvalnošću.

Razmenili smo još nekoliko komentara o vremenu, koje je bilo kišno, i to je uglavnom bilo sve što se razgovora tiče. Čutke smo gledali kroz prozore.

Bilo je divno, naravno; nisam to mogla da poreknem. Sve je bilo zeleno: drveće, stabla prekrivena mahovinom, baldahini od lišaja koji su visili s grana, tlo koje prekriva paprat. Čak je i vazduh bio zelenkast, filtriran kroz lišće.

Bilo je previše zeleno – neka vanzemaljska planeta.

Napokon smo stigli do Čarlijeve kuće. I dalje je živio u onoj maloj kući s dve spavaće sobe, koju je kupio zajedno s mojom majkom u ranim danima njihovog braka. Samo je takve dane njihov brak i imao – one rane. Tamo, parkiran na ulici pred kućom koja se nikad nije promenila, bio je moj novi – pa, nov za mene – kamionet. Bio je izbledele crvene boje, s velikim, oblim branicima i zaobljenom kabinom. Na moje veliko iznenađenje, dopao mi se. Nisam znala radi li uopšte, ali mogla sam da zamislim sebe u njemu. Pored toga, spadao je u ona solidna gvozdena vozila koja se nikada ne oštete – i koja ponekad vidite na mestu neke nesreće, kako stoje bez ijedne ogrebotine, okruženi komadima vozila koje su uništili.

„Opa, tata, sviđa mi se! Hvala ti!“ Sada će moj grozni sutrašnji dan biti utoliko manje strašan. Neću morati da biram između tri kilometra hodanja po kiši i vožnje u marici šefa policije.

„Drago mi je što ti se sviđa“, progundao je Čarli, ponovo smeten.

Sve moje stvari odneli smo na sprat iz jednog puta. Dobila sam zapadnu spavaću sobu s pogledom na prednje dvorište. Soba mi je bila poznata; pripadala mi je od rođenja. Drveni pod, svetloplavi zidovi, šiljasta tavanica, požutele čipkane zavese oko prozora – sve je to bilo deo mog detinjstva. Jedino što je Čarli tu ikada promenio kako sam rasla jeste da je umesto kolenjke stavio krevet i dodao mu radni sto. Na tom stolu sada je stajao polovni kompjuter, s telefonskim kablom za modem koji je vodio do najbliže telefonske utičnice, uheftan za pod. To je tražila moja majka kako bismo mogle da budemo na vezi. Stolica za ljuljanje iz vremena dok sam bila beba i dalje je stajala u uglu.

Na spratu se nalazilo samo jedno malo kupatilo na vrhu stepenica, koje ću morati da delim s Čarlijem. Pokušavala sam da ne razmišljam previše o toj činjenici.

Jedna od najboljih Čarlijevih osobina jeste to što se ne petlja u tuđe poslove. Ostavio me je nasamo da se raspakujem i smestim, a takav podvig bio bi sasvim nemoguć za moju majku. Bilo je lepo biti sama, ne morati se smeškati i izgledati zadovoljno; laknulo mi je što mogu utučeno da se zagledam kroz prozor u kišu što pljušti i pustim da mi pobegne pokoja suza. Nisam bila raspoložena da briznem u pravi plač. Sačuvaću ga za odlazak na spavanje, kada ću biti primorana da mislim na jutro koje sledi.

Srednja škola *Forks* imala je zastrašujući zbir od samo trista pedeset sedam – sada trista pedeset osam – učenika; samo u drugom razredu tamo kod kuće bilo je preko sedamsto ljudi. Ovde su sva deca odrasla zajedno – njihove dede i babe poznavale su se još iz pelena. Ja ću biti nova devojka iz velikog grada, predmet radoznalosti, izrod.

Možda bih, da izgledam onako kako bi jedna devojka iz Finiksa trebalo da izgleda, mogla to da iskoristim u svoju korist. Ali ja se fizički nikada nigde neću uklopiti. *Trebalo* bi da budem preplanula, sportski tip, plavokosa – odbojkašica, ili navijačica, možda – sve ono što ide uz život u sunčanoj dolini.

Umesto toga, imala sam kožu boje slonovače, uprkos stalnom sunčanom vremenu, koju nisam mogla da opravdam ni plavim očima ili crvenom kosom. Oduvek sam bila vitka, ali nekako meka, očigledno nesportski tip; koordinacija ruka-oko bila mi je previše loša kako bih se bavila sportom a da se ne obrukam – i ne povredim i sebe i onoga ko mi stoji previše blizu.

Kad sam odložila svoju odeću u stari orman od borovine, uzela sam nesesar i otišla u zajedničko kupatilo da se operem nakon celodnevnog putovanja. Pogledala sam svoje lice u ogledalu dok sam četkala zamršenu, vlažnu kosu. Možda je razlog bilo osvetljenje, ali već sam poprimila neki pepeljast, nezdrav izgled. Koža je mogla da mi izgleda lepo – bila je veoma čista, gotovo prozirna – ali to je isključivo zavisilo od boje. A ovde uopšte nisam imala boju.

Suočena sa svojim bledim odrazom u ogledalu, morala sam da priznam kako lažem samu sebe. Nije bila stvar samo u tome da se fizički nikada neću uklopiti. Ako nisam uspela da nađem svoje mesto u školi od tri hiljade ljudi, kakve su mi šanse ovde?

Nisam se dobro slagala s ljudima svog uzrasta. Možda je prava istina glasila da se nisam dobro slagala s ljudima, i tačka. Čak ni moja majka, s kojom sam bila najbliskija na svetu, nikad nije bila u skladu sa mnom, nikad na istoj strani. Ponekad sam se pitala vidim li ja svojim očima isto što i ostatak sveta vidi svojim. Možda imam neki kvar u mozgu.

Ali razlog i nije bitan. Bitne su jedino posledice. A sutra će biti tek početak.

Nisam dobro spavala te noći, čak ni pošto sam se isplakala. Neprestano šištanje kiše i vetra po krovu nikako nije nestajalo u pozadini. Navukla sam stari, izbleđeli jorgan preko glave, a potom na njega dodala i jastuk. Ali nisam uspela da zaspim do posle ponoći, kad se kiša napokon smirila u tiho rominjanje.

Kroz prozor se ujutru videla jedino gusta magla, i osetila sam kako me spopada klaustrofobija. Ovde se nikad nije videlo nebo; bilo je kao u kavezu.

Doručak s Čarlijem prošao je mirno. Poželeo mi je sreću u školi. Zahvalila sam mu, znajući da se uzalud nada. Sreća me najčešće izbegava. Čarli je prvi otišao iz kuće u policijsku stanicu, koja mu je bila supruga i porodica. Pošto je otišao, sela sam za stari četvrtasti sto od hrastovine na jednu od tri rasparene stolice i pregledala njegovu kuhinjicu, zidova obloženih tamnim drvetom, s jarkožutim

elementima i belim linoleumom na podu. Ništa se nije promenilo. Moja majka je ofarbala te elemente pre osamnaest godina ne bi li unela malo sunca u kuću. U susednoj dnevnoj sobi veličine kutije šibica, iznad malog kamina stajao je red fotografija. Prvo slika s venčanja Čarlija i moje mame u Las Vegasu, zatim jedna slika nas troje koju je snimila susretljiva medicinska sestra u porodilištu posle mog rođenja; potom čitav niz mojih školskih portreta sve do prošlogodišnjeg. Bile su neprijatne za gledanje – moraću da vidim šta mogu da učinim kako bih naterala Čarlija da ih premesti, barem dok živim ovde.

Boraveći u ovoj kući, nisam mogla da ne shvatim kako Čarli nikada nije preboleo moju mamu. Zbog toga mi je bilo neprijatno.

Nisam htela da dođem prerano u školu, ali nisam više mogla da ostanem kod kuće. Obukla sam jaknu – u kojoj sam se osećala kao u zaštitnom skafanderu – i izašla na kišu.

I dalje je samo rominjalo, nedovoljno da me odmah skroz pokvasi dok sam uzimala ključ od kuće, koji je uvek bio skriven pod nadstrešnicom kraj ulaznih vrata, i zaključavala ih. Nerviralo me je šljapkanje novih nepromoćivih čizama. Nedostajalo mi je uobičajeno škripanje šljunka pod nogama. Nisam mogla da zastanem i opet se divim svom kamionetu kao što sam želela; žurila sam da se sklonim s maglovite vlage koja mi se kovitlala oko glave i lepila za kosu pod kapuljačom.

U kamionetu je bilo prijatno i suvo. Bili ili Čarli su ga očigledno očistili, ali žutomrka tapacirana sedišta i dalje su odisala blagim vonjem duvana, benzina i pepermint. Laknulo mi je kad je motor upalio odmah, mada glasno, riknuo je i potom nastavio da brunda u najbučnijem mogućem leru. Pa, tako star kamionet mora da ima neki nedostatak. Prepotopski radio je radio, što je bio neočekivan dobitak.

Nije mi bilo teško da pronađem školu, mada nikad pre nisam bila tamo. Škola se, kao i većina drugih stvari, nalazila odmah uz auto-put. Nije se jasno videlo da je u pitanju škola; putokaz koji me je obavestio kako je reč o srednjoj školi *Forks* naterao me je da se zaustavim. Izgledala je kao niz sličnih kućica sagrađenih od kestenjaste opeke. Bilo je toliko drveća i grmlja da isprva nisam mogla da procenim njenu veličinu. Gde je utisak da je u pitanju institucija, setno sam se upitala. Gde su žičane ograde, gde su detektori metala?

Parkirala sam se ispred prve zgrade, nad čijim je ulaznim vratima stajao mali natpis: UPRAVA. Niko drugi nije se tamo parkirao, tako da sam bila sigurna kako tu ne sme da se parkira, ali odlučila sam da unutra tražim uputstvo umesto da kružim okolo po kiši kao idiot. Nevoljno sam izašla iz udobne kabine kamioneta i odšetala kamenim puteljkom okruženim tamnom živom ogradom. Duboko sam udahнула pre nego što sam otvorila vrata.

Unutra je bilo jako svetlo i toplije nego što sam se nadala. Uprava je bila nevelika; mala čekaonica s tapaciranim stolicama na sklapanje, kancelarijski tapison s narandžastim mrljama, zidovi pretrpani obaveštenjima i nagradama, veliki zidni sat koji glasno kuca. Svuda su rasle biljke u velikim plastičnim sak-sijama, kao da napolju već nema dovoljno zelenila. Prostoriju je popola delio dugačak pult nakrcan žičanim korpama punim papira i flajera jarkih boja za-lepljenih na prednjoj strani. Iza pulta su se nalazila tri radna stola; za jednim je sedela krupna crvenokosa žena s naočarima. Nosila je ljubičastu majicu kratkih rukava, tako da sam se odmah osetila previše doteranom.

Crvenokosa podiže pogled. „Mogu li da vam pomognem?“

„Ja sam Izabela Svon“, obavestila sam je i opazila u njenim očima sjaj prepo-znavanja. Očekivali su me, a bez sumnje me i ogovaraju. Čerka hirovite žene šefa policije napokon je došla kući.

„Naravno“, kazala je. Kopala je po nezgrapno velikoj gomili dokumenata na svom radnom stolu dok nije pronašla one koje je tražila. „Ovde imam tvoj raspored časova, kao i mapu škole.“ Donela je nekoliko listova na pult da mi pokaže.

Objasnila mi je koje časove imam označavajući fluorescentnim flomaste-rom na mapi kako da najlakše dođem do svake pojedine učionice, i dala mi je formular koji će mi svaki nastavnik potpisati i koji posle nastave treba da joj donesem. Nasmejala mi se i rekla, kao i Čarli, da se nada kako će mi se svideti u Forksu. Uzvratila sam joj svojim najuverljivijim osmehom.

Kad sam se vratila u kamionet počeli su da pristižu i drugi učenici. Odve-zla sam se za drugim kolima oko škole. Bilo mi je drago što vidim da je većina kola stara poput mojih, da nisu šminkerska. Kod kuće sam živela u jednom od retkih naselja manje imućnih ljudi u okrugu Rajska dolina. Bilo je uobičajeno videti nov *mercedes* ili *porše* na đaćkom parkiralištu. Ovde je najlepši auto bio jedan sjajni *volvo*, koji je štrčao. Ipak, isključila sam motor čim sam se parkirala, kako gromka buka ne bi skrenula pažnju na mene.

Pogledala sam u mapu u kamionetu pokušavajući da je naučim napamet; nadala sam se da neću morati ceo dan da idem s tim papirom pred nosom. Natrpala sam sve u torbu, obesila je preko ramena i duboko, oštro udahnula. Mogu ja to, lagala sam neuverljivo samu sebe. Niko me neće ugristi. Napokon sam izdahnula i izašla iz kamioneta.

Držala sam lice uronjeno u kapuljaču dok sam hodala do trotoara prepunog tinejdžera. Laknulo mi je kad sam primetila da moja jednostavna crna jakna ne štrči.

Nakon što sam zaobišla kantinu, lako sam uočila treću zgradu. Veliki crni broj „3“ bio je ispisan na belom kvadratu istočnog ugla zgrade. Osetila sam kako mi se

disanje postepeno ubrzava do mahnitog ritma dok sam prilazila ulazu. Pokušala sam da zadržim dah kad sam se zaputila ka vratima iza dve uniseks kabanice.

Učionica je bila mala. Ljudi ispred mene stali su odmah iza ulaza da obese jakne o dugi red kuka. Uradila sam isto što i oni. Bile su to dve devojke, jedna plavuša porcelanskog tena, a druga takođe bleđa, svetlosmeđe kose. Barem mi se koža ovde neće isticati.

Odnela sam formular nastavniku, visokom proćelavom čoveku na čijoj je katedri stajala pločicu koja ga je identifikovala kao gospodina Mejsona. Zablenuo se u mene kad mi je video ime – to nije bila ohrabrujuća reakcija – a ja sam, naravno, porumenela kao paradajz. Ali barem me je poslao u jednu praznu klupu pozadi ne predstavivši me razredu. Mojim novim školskim drugovima bilo je teže da zure u mene pozadi, ali nekako im je to ipak pošlo za rukom. Nisam dizala pogled sa spiska lektire koji mi je nastavnik dao. Bio je prilično bazičan: Bronte, Šekspir, Čoser, Fokner. Već sam sve to pročitala. To je bilo utešno... i dosadno. Zapitala sam se da li bi mi mama poslala moju fasciklu sa starim esejima, ili bi to smatrala varanjem. U glavi sam prošla različite argumente u raspravi s njom dok je nastavnik dalje gnjavio.

Kad se zvono oglasilo unjkavim zujanjem, jedan visok i nezgrapan dečak s problematičnom kožom i kosom crnom kao naftna mrlja nagnuo se ka meni preko prolaza između klupa i obratio mi se.

„Ti si Izabela Svon, zar ne?“ Izgledao je kao jedan od onih preterano uslužnih tipova, član šahovskog kluba.

„Bela“, ispravila sam ga. Svi u radijusu od tri klupe okrenuli su se da me pogledaju.

„Gde ti je sledeći čas?“, upitao je.

Morala sam da proverim u torbi. „Ovaj, političke nauke, kod Džefersona, u zgradi šest.“

Nisam imala kuda da pogledam a da ne susretnem radoznale oči.

„Ja idem u zgradu četiri, mogu da ti pokažem put...“ Zaista previše uslužan. „Ja sam Erik“, dodao je.

Neodlučno sam se osmehnula. „Hvala ti.“

Uzeli smo jakne i izašli na kišu, koja se pojačala. Mogla sam da se zakunem kako nekoliko ljudi iza nas hoda dovoljno blizu da prisluškuju. Nadala sam se da ne postajem paranoična.

„Pa, ovo je mnogo drugačije od Finiksa, a?“, upitao me je.

„Veoma.“

„Tamo ne pada baš često kiša, je l' tako?“

„Tri-četiri puta godišnje.“

„Opa, pa kako to onda izgleda?“, začudio se.

„Sunčano“, rekla sam mu.

„Ne izgledaš mi baš preplanulo.“

„Majka mi je delom albino.“

Pun zebnje, proučavao mi je lice, a ja sam uzdahnula. Izgleda da oblaci i smisao za humor ne idu zajedno. Nekoliko meseci ovoga i zaboraviću da se služim sarkazmom.

Otišli smo nazad oko kantine do južnih zgrada kraj gimnastičke dvorane. Erik me je ispratio sve do vrata, mada su bila jasno obeležena.

„Pa, srećno“, rekao je kada sam se uhvatila za kvaku. „Možda ćemo imati još neki čas zajedno.“ Zazvučao je pun nade.

Neodređeno sam mu se osmehnula i ušla.

Ostatak prepodneva prošao je otprilike na isti način. Moj nastavnik trigonometrije, gospodin Varner, kojeg bih svakako mrzela zbog predmeta koji je predavao, bio je jedini koji me je naterao da stanem pred razred i predstavim se. Mucala sam, crvenela, i spotakla se o sopstvene čizme dok sam se vraćala na svoje mesto.

Posle dva časa, počela sam da prepoznajem nekoliko lica na svakom času. Uvek je postojao neko hrabriji od ostalih ko bi se predstavio i pitao me kako mi se sviđa Forks. Pokušala sam da budem diplomata, ali uglavnom sam samo naveliko lagala. Barem mi ona mapa uopšte nije trebala.

Jedna devojka sedela je do mene i na trigonometriji i na španskom, pa je poslala sa mnom u kantinu na ručak. Bila je sitna, nekoliko centimetara niža od mojih sto šezdeset pet, ali razbarušenom kovrdžavom tamnom kosom nadoknađivala je dobar deo razlike u visini. Nisam joj zapamtila ime, pa sam se smeškala i klimala glavom dok je brbljala o nastavnicima i časovima. Nisam se trudila da pratim šta govori.

Sele smo na kraj jednog punog stola s nekoliko njenih prijatelja, koje mi je predstavila. Zaboravila sam sva njihova imena čim ih je izgovorila. Izgleda da su se divili njenoj hrabrosti što je uopšte progovorila sa mnom. Dečak sa časa engleskog, Erik, mahnuo mi je s druge strane prostorije.

Tamo sam ih, dok sam sedela u trpezariji pokušavajući da vodim razgovor sa sedmoro radoznalih neznanaca, prvi put videla.

Sedeli su u ćošku kantine, najdalje moguće od mesta gde sam ja sedela u toj dugačkoj prostoriji. Bilo ih je petoro. Nisu razgovarali, a nisu ni jeli, mada je svako od njih pred sobom imao poslužavnik s netaknutom hranom. Nisu buljili u mene, za razliku od većine drugih učenika, tako da sam slobodno mogla da zurim u njih bez straha da ću susresti pogled nekog preterano zainteresovanog para očiju. Ali ništa od toga, u stvari, nije bilo ono što mi je privuklo, i zadržalo, pažnju.

Nije bilo nikakve sličnosti među njima. Od tri momka, jedan je bio krupan – s mišićima pravog dizača tegova, tamne, kovrdžave kose. Drugi je bio viši, vitkiji, ali jednako mišićav, plave kose boje meda. Poslednji je bio mršav, manje krupan, kuštrave kose boje bronzne. Izgledao je više dečakčki od ostalih, koji su delovali kao da bi mogli da budu već studenti, ili čak ovdašnji nastavnici, a ne učenici.

Devojke su bile sušta suprotnost. Ona visoka je bila kao izvajana. Imala je prelepu figuru, od onih kakve vidate na naslovnoj strani posebnog izdanja s kućnim kostimima časopisa *Sports illustrated*, od onih zbog kojih svaka devojka u blizini izgubi samopouzdanje samo zato što je u istoj prostoriji. Kosa joj je bila zlačana i padala joj je u blagim talasima do polovine leđa. Niža devojka ličila je na malu vilu, izuzetno mršava, sitnih crta lica. Kosa joj je bila intenzivno crna, kratko podšišana i raskuštrana u svim pravcima.

A opet su svi bili veoma slični. Svi su bili bleđi kao kreč, najbleđi od svih učenika koji žive u ovom gradu bez sunca. Bleđi i od mene, albina. Svi su imali veoma tamne oči, uprkos nizu različitih boja kose. Imali su i tamne podočnjake – ljubičaste senke, nalik modricama. Kao da su svi probdeli noć, ili su se netom oporavili od preloma nosa. Mada su im nosevi, kao i sve crte lica, bili ravni, savršeni, uglasti.

Ali ni sve to nije bio razlog što nisam mogla da skinem pogled s njih.

Zurila sam zato što su njihova lica, tako različita, tako slična, sva bila nesnosno, neljudski prelepa. Takva lica čovek ne očekuje da vidi, osim možda na retuširanim stranicama nekog modnog časopisa. Ili na slici nekog starog majstora kao lice nekog anđela. Bilo je teško odlučiti se ko je najlepši od njih – možda ona savršena plavuša, ili dečak bronzane kose.

Svi su gledali u stranu – u stranu jedni od drugih, u stranu od ostalih učenika, u stranu od bilo čega konkretnog kako mi se činilo. Dok sam ih posmatrala, sitna devojka ustala je s poslužavnikom – neotvorena limenka napitka, netaknuta jalebuka – i otišla brzim, elegantno gipkim hodom kome je mesto bilo na modnoj pisti. Posmatrala sam je, zadivljena njenim okretnim plesnim korakom, sve dok nije ispraznila poslužavnik i skliznula kroz zadnja vrata, brže nego što bih pomislila da je moguće. Smesta sam pogledala ostale, koji su sedeli ne pomerivši se.

„Ko su oni?“, upitala sam devojku sa časa španskog, čije sam ime zaboravila.

Kad je podigla pogled da vidi na koga mislim – iako je to verovatno već razabrala iz mog tona – on ju je odjednom pogledao, onaj najmršaviji, onaj dečakčkog izgleda, najmlađi možda. Pogledao je devojku kraj mene samo na delić sekunde, a onda je tamne oči upro u mene.

Brzo je pogledao u stranu, brže nego što bih ja to mogla, iako sam od rumenila nelagode smesta oborila pogled. U tom blesku letimičnog pogleda na njegovom